

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zdeňky Jurasové a soudkyň JUDr. Zuzany Ihnátové a JUDr. Šárky Žmolilové ve věci

žalobkyně: **Miroslava M.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Miroslavem Gajdziokem
sídlem Vítkovická 3276/2A, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

proti
žalované: **Fakultní nemocnice Ostrava**, IČO 00843989
sídlem 17. listopadu 1790/5, 708 52 Ostrava-Poruba

za účasti
vedlejšího účastníka: **Česká pojišťovna a.s.**, IČO 45272956
sídlem Spálená 75/16, 113 04 Praha 1

o zaplacení částky 559.070 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě č. j. 24 C 332/2013-186 ze dne 15. 2. 2018

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v odstavci I. výroku **potvrzuje**.
- II. V odstavcích III. a IV. výroku se rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žalovaná a vedlejší účastník **jsou povinni** zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 140.969 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu JUDr. Miroslavu Gajdziokovi.

Žalovaná a vedlejší účastník **jsou povinni** zaplatit státu společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 22.723 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Ostravě.

Stát **nemá** vůči žalobkyni **právo** na náhradu nákladů řízení.

Žalovaná a vedlejší účastník **jsou povinni** zaplatit státu společně a nerozdílně soudní poplatky ve výši 37.143 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Ostravě.

- III. Žalovaná a vedlejší účastník **jsou povinni** zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 26.233 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu JUDr. Miroslavu Gajdziokovi.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 552.635 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 312.635 Kč za období od 21. 6. 2014 do zaplacení do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (odstavec I. výroku), zamítl žalobu ohledně zaplacení částky 994 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 30. 12. 2013 do zaplacení a úrok z prodlení v zákonné výši z částky 312.635 Kč od 30. 12. 2013 do 20. 6. 2014 (odstavec II. výroku), uložil žalované a vedlejšímu účastníku povinnost zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 151.020 Kč (odstavec III. výroku), uložil žalované a vedlejšímu účastníku povinnost zaplatit státu částku 60.622 Kč (odstavec IV. výroku).
2. Proti rozsudku, mimo výrok II., podala včasné odvolání žalovaná. Dle jejího názoru není dána odpovědnost na straně žalované. Ze znaleckého posudku Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci jednoznačně vyplývá, že chirurgické řešení primární choroby štítné žlázy žalobkyně bylo indikováno zcela v souladu se současnými poznatky lékařské vědy, operatér při operačním výkonu dne 18. 3. 2011 postupoval zcela lege artis, operačním výkonem byla odstraněna celá štítná žláza žalobkyně tak, jak bylo předoperačně indikováno, bylo tedy dosaženo sledovaného medicínského cíle výkonu. Znalecký posudek rovněž uvádí, že v současné době neexistuje metoda nebo prostředek, jak poškození zdraví utrpěnému žalobkyni zabránit. Neexistuje metoda, která by před operačním výkonem informovala o anatomických poměrech ve smyslu průběhu a větvení zvrtného nervu u konkrétního jedince. Ověření anatomické situace je tedy možno jedině při operaci, buďto přímo vizualizací nebo elektroneuromonitorací. Jak již při výslechu dne 10. 4. 2015 znalec k dotazu, zda jsou v současné době běžné kombinace obou metod, odpověděl, nikoliv. V současné době postup lege artis toto nevyžaduje. Dále znalec uvedl, že poškození bylo zaviněno lékařem, nikoliv však jeho nešetným postupem. Došlo k chybě v umění, termín vitium artis označuje ta pochybení, která vznikají v rámci operačního postupu, nezávisle na osobě lékaře. Znalec rovněž konstatoval, že byl zvolen nejvhodnější přístup, který obvyklému přístupu v rámci této operace při vizualizaci předmětného nervu vyhovuje. Podstatou sporu je stanovení, zda postup žalované při operačním zákroku u žalobkyně, zejména při identifikaci zvrtných nervů v rámci operačního zákroku byl správný, tedy v souladu s (v té době) dostupnými poznatky lékařské vědy. Rozhodnutí okresního soudu vychází mimo jiné zejména ze skutečnosti, že v době provádění operačního zákroku žalobkyni disponovala žalovaná přístrojem pro neuromonitoraci. Tento k identifikaci zvrtného nervu primárně nepoužila, přičemž z výpovědi znalce prof. MUDr. Ivo Stárka vyplývá, že použitím při identifikaci zvrtného nervu obou metod (vizualizace a neuromonitorace) kombinovaně by došlo ke snížení rizika poškození nervu, nikoliv však absolutně. Okresní soud přesto dospěl k závěru, že postup spočívající ve využití toliko jedné metody nevyhovuje požadavku stanovenému v § 11 odst. 1 věta první zákona č. 20/1966 Sb. a nelze jej tedy považovat za postup lege artis. S tímto názorem se žalovaná nemůže ztotožnit. Postupy při poskytování zdravotních služeb mají jasně daná pravidla, jsou popsány v právních předpisech, standardech, doporučeních odborné společnosti, jsou dána uznávanou praxí.

Posouzení, zda v jednotlivých případech byl z medicínského hlediska správný postup dodržen, je odbornou medicínskou otázkou. Ze znaleckých posudků jednoznačně vyplývá, že postup žalované při poskytování zdravotních služeb žalobkyni byl ve všech fázích při operačním zákroku správný, byla dodržena všechna pravidla pro tyto postupy stanovená. Operatér použil operační taktiky a podnikl všechna opatření k prevenci porušení zvratného nervu. Právě jakékoliv odchýlení od těchto postupů by muselo být označeno jako postup protiprávní, tedy non lege artis. Znalec potvrdil, že při použití metody vizualizace při identifikaci zvratných nervů činí riziko jednostranného poškození zvratného nervu 4%, oboustranného poškození nervů 1‰, při použití metody neuromonitorace jsou rizika tatáž a při kombinaci obou metod je výše rizika rovněž tatáž. Z uvedeného vyplývá, že ani použitím obou metod, byť tento postup není vyžadován jako postup správný a ani není běžným postupem na tuzemských a zahraničních pracovištích, nedojde ke snížení, natož eliminaci rizika poškození zvratných nervů. To, že metoda neuromonitoringu je metodou novější, modernější, neznamená, že je metodou lepší, účinnější. Pokud znalec odpověděl, že by toto riziko mohlo být sníženo, nikoliv však absolutně, to znamená, že by mohlo být sníženo pouze relativně, dostává se do roviny spekulací. Žalovaná má za to, že dodržela správný postup a neporušila žádnou právní povinnost. Poškození zvratných nervů při operacích štítné žlázy je jedním z nejčastějších rizik těchto operací a bohužel k nim dochází na všech pracovištích, které tyto operace provádějí, včetně těch nejšpičkovějších. Žalovaná se domáhala změny napadeného rozhodnutí tak, že žaloba bude zcela zamítnuta.

3. Žalobkyně ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedla, že dle jejího názoru rozhodl okresní soud zcela správně, žalovaná v průběhu řízení neuvedla žádný přesvědčivý důvod, pro který při operaci žalobkyně nepřistoupila k použití modernější metody identifikace zvratných nervů a že její argumentace v dalším řízení je vlastně jen tou argumentací, kterou Nejvyšší soud po právní stránce nepovažuje za dostatečnou. Domáhala se potvrzení napadeného rozhodnutí v celém rozsahu.
4. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí mimo výrok v odstavci II., a to včetně řízení předcházejícího jeho vydání a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Vedlejší účastník se připojil k odvolacímu návrhu žalované a navrhoval změnu rozsudku a zamítnutí žaloby.
6. Z obsahu spisu se podává, že žalobkyně se domáhá náhrady škody na zdraví, kterou měla utrpět ze strany žalované při operaci štítné žlázy dne 18. 3. 2011. Při operaci došlo k poškození obou zvratných nervů hlasivek žalobkyně, v důsledku čehož žalobkyně trpí oboustrannou obrnou hlasivek. Žalobkyně požadovala bolestné ve výši 3.600 Kč, ztížení společenského uplatnění ve výši 480.000 Kč a náhradu za ztrátu na výdělků po dobu trvání pracovní neschopnosti požadovala ve výši 75.470 Kč.
7. Ve věci bylo poprvé rozhodnuto rozsudkem okresního soudu č. j. 24 C 332/2013-97 ze dne 2. 9. 2015. Soud tehdy uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 553.629 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 30. 12. 2013 do zaplacení z částky 313.629 Kč, návrh zamítl částečně co do úroku z prodlení a částečně o částku 3.215 Kč (ztráta na výdělků), řízení co do částky 2.226 Kč s úrokem z prodlení zastavil pro částečné zpětvzetí nároku na ztrátu na výdělků. Odvolací soud rozsudkem č. j. 11 Co 441/2015-130 ze dne 18. 4. 2016 rozsudek změnil tak, že žalobu na zaplacení částky 553.629 Kč s příslušenstvím zamítl.
8. K dovolání podanému žalobkyní rozhodl Nejvyšší soud svým rozsudkem č. j. 25 Cdo 4168/2016-147 ze dne 1. 6. 2017. Ve svém rozhodnutí vyslovil právní závěr, že dovolatelka důvodně namítá, že odvolací soud při právním posouzení věci nedostatečně zohlednil skutkový závěr, že kombinací dvou metod identifikace zvratných nervů by při operaci štítné žlázy došlo ke snížení rizika přetětí těchto nervů a žalovaná měla při operačním zákroku k dispozici modernější metodu neuromonitorace a nepoužila ji. V řízení sice bylo zjištěno, že v současné době není kombinace metody vizualizace a neuromonitorace při zmíněném operačním zákroku běžná a postačuje použití jedné z nich, to však po právní stránce (bez dalšího)

neznamená, že by lékařský zákrok byl proveden v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy a s požadavkem nejvyšší míry starostlivosti a možné lékařské péče. Vznikla-li poškozenému škoda na zdraví v souvislosti s lékařským zákrokem, přičemž v době jeho provádění existoval postup snižující riziko vzniku škody, tento postup měl poskytovatel zdravotní péče k dispozici a nepoužil jej, je pro vyloučení protiprávnosti jednání takového poskytovatele třeba vycházet z přesvědčivého důvodu, proč ke zmíněnému postupu nepřistoupil. Takovým přesvědčivým důvodem však není pouhé konstatování, že alternativní postup není obecně v obdobných případech běžný, neboť zjevně nevyhovuje požadavku, aby zdravotní péče byla každému pacientovi poskytnuta v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy. Stejně je třeba přistupovat i k situaci, byla-li v době provádění lékařského zákroku k dispozici metoda, která nebyla použita, ačkoliv významným způsobem eliminuje riziko poškození zdraví pacienta, zvláště v situaci, kdy bylo zjištěno, že toto poškození zdraví (přerušování nervu) je nevratné (sešitím nervu nedochází zpravidla k obnovení jeho funkce), a v řízení přitom nebylo tvrzeno a tím méně prokázáno, že by takovou metodu nebylo možno použít. V daném případě nebyla použita modernější metoda neuromonitorace pro identifikaci zvrtných nervů s nedostatečným zdůvodněním, že pro prevenci poškození těchto nervů v obdobných případech běžně postačí použití metody vizualizace.

9. Je nutno poznamenat, že právní názor vyslovený Nejvyšším soudem je pro soudy nižších stupňů závazný (§ 243g odst. 1 a § 226 odst. 1 o. s. ř.).
10. Okresní soud doplnil dokazování dalším výsledkem prof. MUDr. Stárka, který v řízení vystupoval za znalecký ústav - Lékařskou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci. Z další výpovědi znalce okresní soud zjistil, že použití obou metod (vizualizace a neuromonitorace) by operaci prodloužilo v řádu několika minut. Rizikovitost této operace by použití obou metod zároveň v žádném případě nezvýšilo. Obě metody snižují signifikantně riziko poškození zvrtného nervu. S použitím těchto metod nejsou spojena žádná další rizika, respektive rizika spojená s použitím těchto metod jsou v obou případech prakticky stejná. Na otázku, zda lze odhadnout, jaké je riziko poškození zvrtného nervu, respektive obou zvrtných nervů v případě použití metody vizualizace, v případě metody neuromonitorace a v případě kombinace obou metod, odpověděl znalec, že v případě vizualizace činí riziko jednostranného poškození nervu 4%, riziko oboustranného poškození nervu 1‰, u neuromonitorace jsou čísla prakticky stejná a u kombinace obou těchto metod taktéž stejná. Znalec setrval na závěru znaleckého posudku, že v případě kombinace obou metod by se snížilo riziko poškození zvrtných nervů žalobkyně, nikoliv však absolutně. Okresní soud je stejně jako odvolací soud vázán názorem Nejvyššího soudu tak, jak byl vysloven v rozsudku č. j. 25 Cdo 4168/2016-147. Okresní soud si závazný právní názor Nejvyššího soudu vyložil zcela jasně a odvolací soud se k němu připojuje. Žalovaná i vedlejší účastník v průběhu odvolacího řízení s tímto názorem sice polemizovali a zvláště žalovaná jej vykládala tak, že Nejvyšší soud měl na mysli podstatné snížení rizika při použití obou metod zároveň. Poukazovala na závěr znalce, že ve všech třech případech (pouze vizualizace, pouze neuromonitorace a obě metody) je výše rizika poškození stejná (4% riziko poškození jednoho zvrtného nervu, 1‰ riziko poškození obou zvrtných nervů zároveň). Odvolací soud má však za to, že Nejvyšší soud vyslovil svůj právní názor zřetelně. Žalovaná měla možnost monitorovat průběh zvrtných nervů u žalobkyně při provádění operaci dvěma způsoby, použila způsob vizualizace, způsob elektromonitorizace nepoužila, ačkoliv přístroj k tomu potřebný měla k dispozici a použití tohoto druhého způsobu (jak zjištěno z výpovědi znalce) žádným výrazným způsobem nezvyšovalo ani délku probíhající operace, ani žádná jiná hrozící rizika. Nejvyšší soud si byl při formulaci svého závěru jistě vědom toho, že v současné době není kombinace obou metod vizualizace a neuromonitorace při zmíněném zákroku běžná a postačuje použití jedné z nich, přijal však závěr, že tato skutečnost po právní stránce neznamená, že lékařský zákrok byl proveden v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy a s požadavkem nejvyšší míry starostlivosti a možné lékařské péče. Nejvyšší soud dal žalované možnost zdůvodnit, proč nebyly použity obě metody, žalovaná však žádný takový přesvědčivý důvod neuvedla. Jediným

argumentem žalované byl poukaz na to, že žádný lékařský standard užití obou metod sledování průběhu zvrtných nervů ve tkáni operovaného nevyžaduje. Takový argument však není oním přesvědčivým důvodem, který po žalované vyžaduje stanovisko Nejvyššího soudu. Neobstojí ani žalovanou tvrzené procentní vyjádření snížení rizika při použití jedné, druhé či obou metod tak, jak je shora uvedeno znalcem. Znalec totiž na výslovnou otázku, zda použití obou metod zároveň snižuje riziko poškození zvrtných nervů u žalobkyně, odpověděl, že ano, nikoliv však absolutně. Absolutní snížení je nutno chápat jako snížení na 0%, což je samozřejmě stav, ke kterému nelze dospět nikdy, neboť jisté riziko při každé operaci je dáno vždy. Jde však o to, snížit riziko vedlejších negativních důsledků (v tomto případě riziko nevratného poškození hlasových nervů s fatálními důsledky) na minimum. Odvolací soud je ve shodě s okresním soudem, že ze znaleckého dokazování vyplývá závěr, že k uvedenému snížení by došlo právě při použití obou metod zároveň. Okresní soud přijal správný právní závěr, že postup při operaci spočívající ve využití toliko jedné metody sledování průběhu zvrtných nervů, ačkoliv zde byla dána možnost kombinace obou metod, nevyhovuje požadavku stanovenému v § 11 odst. 1 věty první zákona č. 20/1966 Sb. (účinnému ke dni provedení operace) a takový postup nelze považovat za lege artis. Z toho vyplývá, že uvedeným postupem žalovaná porušila svou právní povinnost vyplývající z § 11 odst. 1 věta první citovaného zákona, u žalobkyně došlo ke škodlivému následku v podobě závažného zdravotního poškození, mezi porušením právní povinnosti a poškozením žalobkyně je dána příčinná souvislost. Zavinění alespoň ve formě nevědomé nedbalosti se ve smyslu § 420 odst. 3 obč. zák. účinného do 31. 12. 2014 předpokládá, žalovaná neprokázala, že by škodu nezavinila. Jak již bylo řečeno shora, argumenty žalované, proč použila pouze jednu metodu při sledování průběhu zvrtných nervů žalobkyně, ačkoliv měla dány podmínky pro použití a kombinaci obou metod, neobstojí. Odvolací soud souhlasí se závěrem okresního soudu, že podmínky pro přiznání náhrady škody žalobkyni byly s ohledem na shora uvedené závěry splněny.

11. Okresní soud při stanovení bodového ohodnocení a z toho plynoucí výše náhrady škody při požadovaných nárocích za bolestné a ztížení společenského uplatnění vycházel z bodového ohodnocení znaleckého ústavu Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci a stanovil jejich výši zcela správně. Bolestné bylo ohodnoceno 30 body, při částce 120 Kč za 1 bod činí jeho výše 3.600 Kč. Ztížení společenského uplatnění znalecký ústav ohodnotil 2 200 body, což při částce 120 Kč za 1 bod dle tehdy platné vyhlášky č. 440/2001 Sb. by činilo 264.000 Kč. Okresní soud přesvědčivým způsobem vysvětlil, proč dospěl k názoru, že na místě je trojnásobné zvýšení tohoto bodového ohodnocení dle § 7 odst. 3 uvedené vyhlášky a odvolací soud na jeho závěr zcela odkazuje. Vázán návrhem pak okresní soud přiznal částku 480.000 Kč. Okresní soud dále zcela správně stanovil náhradu za ztrátu na výdělku po dobu trvání pracovní neschopnosti žalobkyně, zde odvolací soud rovněž odkazuje na okresním soudem vyslovené jasné a přesvědčivé závěry, které ostatně nebyly žádnou stranou sporu ani zpochybněny. S ohledem na uvedené závěry odvolací soud rozsudek okresního soudu v odstavci I. výroku jako správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
12. Odvolací soud ještě považuje za nutné vyjádřit se k námitce žalobkyně, že odvolání bylo podáno neoprávněnou osobou jednající za žalovanou. S touto námitkou žalobkyně se odvolací soud neztotožnil. Jak je zřejmé z obsahu spisu (č. l. 197), odvolání proti rozsudku bylo žalovanou dodáno do datové schránky okresního soudu dne 12. 3. 2018 a bylo odesláno z datové schránky žalované. Dle § 8 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb. k přístupu do datové schránky právnické osoby je oprávněn statutární orgán právnické osoby, člen statutárního orgánu právnické osoby nebo vedoucí organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena. Dle § 18 odst. 2 citovaného zákona úkon učiněný osobou uvedenou v § 8 odst. 1 až 4 nebo pověřenou osobou, pokud k tomu byla pověřena, prostřednictvím datové schránky má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob. Jak vyplývá ze stanoviska Nejvyššího soudu PlsN 1/2015, byl-li z datové schránky toho, kdo činí

úkon, odeslán do datové schránky soudu elektronický dokument, který obsahuje podání ve věci samé, považuje se za řádně podepsaný úkon ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., i když takové podání neobsahuje uznávaný elektronický podpis. Procesní úkon učiněný prostřednictvím datové schránky za podmínek uvedených v § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., ve znění pozdějších předpisů, osobou tam označenou má stejné účinky jako procesní úkon učiněný písemně a podepsaný osobou, pro kterou byla zřízena datová schránka. Je-li osobou, pro kterou byla zřízena datová schránka, právnická osoba, má takový procesní úkon učiněný prostřednictvím datové schránky stejné účinky jako procesní úkon, který za právnickou osobu učiní písemně a podepíše osoba oprávněná jednat za právnickou osobu podle příslušného procesního předpisu. Odvolání bylo podáno do datové schránky a bylo v něm uvedeno, že za žalovanou jej podává MUDr. Evžen M., ředitel Fakultní nemocnice Ostrava. Jak doložila pověřenkyně žalované u jednání před odvolacím soudem, dne 10. 2. 2018 jmenoval ministr zdravotnictví Adam Vojtěch MUDr. Evžena M. na místo ředitele Fakultní nemocnice Ostrava. Odvolací soud tak zaujal názor, že odvolání bylo podáno za žalovanou osobou k tomu oprávněnou.

13. Odvolací soud změnil nákladové výroky v rozsudku okresního soudu, neboť dospěl k závěru, že o náhradě nákladů řízení nerozhodl okresní soud zcela správně. Odvolací soud pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení aplikoval ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. u nároku na náhradu za ztrátu na výdělků a § 142 odst. 1 o. s. ř. u nároku na bolestné a ztížení společenského uplatnění (v jiném případě by aplikoval u těchto posledních dvou nároků § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na znaleckém posudku, avšak v daném případě byla žalobkyně se svým nárokem na bolestné a ztížení společenského uplatnění zcela úspěšná, takže odvolací soud rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř.). V případě náhrady za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti šlo o provedení správného výpočtu této náhrady, žalobkyně původně žalovala celkem částku 75.470 Kč. Rozsudkem okresního soudu č. j. 24 C 332/2013-97 byla částka 3.215 Kč zamítnuta a co do částky 2.226 Kč bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí žaloby. Rozsudkem okresního soudu (tímto) byl nárok zamítnut o další částku 994 Kč. Celkem je tak dán procesní neúspěch žalobkyně v rozsahu 6.435 Kč, úspěch v rozsahu 69.035 Kč. V procentním vyjádření úspěch žalobkyně činí 91,4% a její neúspěch 8,6%. Ve smyslu § 142 odst. 2 o. s. ř. tak má ohledně uplatněného nároku na náhradu mzdy po dobu trvání pracovní neschopnosti právo na 83% nákladů řízení (zaokrouhлено z částky 82,8%).
14. Ve smyslu § 12 odst. 3 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. činí odměna zastupujícího advokáta z celkem požadované částky 559.070 Kč 10.540 Kč za 1 úkon právní služby. Odvolací soud přiznal zastupujícímu advokátovi za řízení před soudem prvního stupně odměnu za tyto úkony - převzetí zastoupení, sepis žaloby a sepis vyjádření z 28. 1. 2015, účast u výslechu znalce dožádaným Okresním soudem v Olomouci, účast u jednání dne 2. 9. 2015, vyjádření k odvolání žalované ze dne 9. 11. 2015, účast u jednání před odvolacím soudem dne 12. 4. 2016, podání dovolání, účast u jednání před okresním soudem dne 26. 10. 2017, účast u výslechu znalce dožádaným Okresním soudem v Olomouci dne 22. 11. 2017, účast u jednání dne 15. 2. 2018; celkem 11 x 10.540 Kč = 115.940 Kč. Paušální náhrada výdajů za 11 úkonů právní služby po 300 Kč činí 3.300 Kč v souladu s § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Celková částka 119.240 Kč se zvyšuje o 21% daně z přidané hodnoty na částku 144.280 Kč. Tuto částku odvolací soud rozdělil v tom poměru, jak byly uplatněny jednotlivé nároky: bolestné 3.600 Kč = 0,6%, ztížení společenského uplatnění 480.000 = 85,9%, nárok na ztrátu na výdělků 75.470 Kč = 13,5%. Z částky 144.280 Kč činí 13,5% 19.477 Kč. Z této odměny za uplatněný nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti přísluší advokátu odměna ve výši 83% tak, jak je uvedeno shora, což činí 16.166 Kč. Za uplatněný nárok na bolestné přísluší odměna ve výši 866 Kč, za uplatněný nárok na ztížení společenského uplatnění 123.937 Kč. Celkem činí odměna zastupujícího advokáta žalobkyně 140.969 Kč a tato částka byla žalobkyni přiznána jako náhrada nákladů řízení v souladu s § 142 odst. 1 (bolestné a ztížení společenského uplatnění) a § 142 odst. 2 o. s. ř. (ušlá mzda). Odvolací soud nepřiznal zástupci žalobkyně odměnu ve výši 1/2 za účast

u vyhlášení rozsudku před odvolacím soudem dne 18. 4. 2016, jak učinil okresní soud, neboť z protokolu o vyhlášení rozsudku před odvolacím soudem (č. l. 128) je zřejmé, že zástupce žalobkyně zde nebyl přítomen.

15. V souladu s § 148 odst. 1 o. s. ř. má stát právo na náhradu nákladů řízení, které vynaložil. Tyto náklady představuje znalečné v celkové výši 22.990 Kč. Také pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení ve vztahu ke státu je nutno aplikovat § 142 odst. 1, resp. § 142 odst. 3 a § 142 odst. 2 o. s. ř. Zde opět platí poměr mezi uplatněnými nároky tak, jak je uveden shora - 0,6% ku 85,9% ku 13,5%. Žalovaná a vedlejší účastník byli procesně zcela neúspěšní ve vztahu k bolestnému a ztížení společenského uplatnění, takže náklady řízení v rozsahu 86,5% celkem zaplatí státu ve výši 19.886 Kč. 13,5% z celkových nákladů vynaložených státem činí 3.104 Kč. Tyto náklady zaplatí žalovaná a vedlejší účastník v rozsahu svého neúspěchu, tj. v rozsahu 91,4% = 2.837 Kč. Celkem činí částka, kterou jsou žalovaná a vedlejší účastník povinni zaplatit 22.723 Kč. Žalobkyni odvolací soud povinnost hradit náklady řízení státu neuložil, neboť ve smyslu § 148 odst. 1 o. s. ř. jsou u ní předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Žalobkyně je důchodkyně se závažným zdravotním postižením.
16. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ze zákona osvobozena od soudních poplatků, neboť uplatňovala nárok na náhradu škody na zdraví [§ 11 odst. 2 písm. d) zákona o soudních poplatcích] došlo v rozsahu neúspěchu žalované a vedlejšího účastníka k přenosu soudního poplatku na tyto 2 subjekty dle § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích. U rozhodování o soudním poplatku se § 142 odst. 2 a § 3 o. s. ř. neuplatní. Žalobkyně celkem požadovala částku 559.070 Kč = 100%, obdržela částku 552.635 Kč = 98,7%. V tomto rozsahu se jedná o neúspěch žalované a vedlejšího účastníka, takže soudní poplatek v celkové výši 37.632 Kč (27.632 Kč řízení před soudem I. stupně a 10.000 Kč řízení dovolací) zaplatí tyto 2 subjekty v rozsahu 98,7% = 37.143 Kč.
17. Odvolací soud dále rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Předmětem odvolacího řízení byla částka 552.635 Kč, žalobkyně byla zcela úspěšná. Odměna advokáta činí v souladu § 7 citované vyhlášky 10.540 Kč, byla přiznána za 2 úkony právní pomoci (vyjádření k odvolání a účast u odvolacího soudu dne 6. 6. 2018). Celkem činí odměna 21.080 Kč, paušální náhrada výdajů za 2 úkony právní služby činí 600 Kč, částka 21.680 Kč se zvyšuje o 21% daně z přidané hodnoty na částku 26.233 Kč.
18. Odvolací soud neshledal na straně žalované a vedlejšího účastníka žádné podmínky pro možnou aplikaci § 150 o. s. ř.
19. Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 a platební místo v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze podat** podle § 237 o. s. ř. dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení u Okresního soudu v Ostravě.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 12. června 2018

JUDr. Zdeňka Jurasová v. r.
předsedkyně senátu